

[Aksel Larsen.]

steriet reagerede ikke, hverken på den ene eller den anden måde.

Først efter omtrent to måneders forløb, efter forespørgselsdebatten i folketinget den 21. oktober 1948, og efter at højesterets-sagfører Ejvind Møller dels i en artikel i „Frit Danmark“, dels i et foredrag i Studenterforeningen havde udtalt sig om W. T. K.-sagens behandling i overensstemmelse med indholdet af Houmanns artikler, og først efter at Houmann selv på mødet i Studenterforeningen havde krævet handling fra justitsministeren, først da vågnede retfærdighedens håndhævere til dåd, og først da opdagede hr. Pihl, at han i grunden var blevet injurieret.

Det er stærkt — for ikke at bruge et andet udtryk —, at dommerne på denne baggrund har mod til i domspræmisserne at påstå, at det kunne nytte noget at skrive om W. T. K.-sagens behandling i forsigtig, i afdæmpet, i såkaldt saglig og objektiv form.

Jeg takker for justitsministerens meddelelse om, at sagen mod Børge Houmann vil blive forelagt Højesteret. Ganske vist giver det formodentlig af formelle grunde ikke lejlighed til at sikre den grundige undersøgelse af selve W. T. K.-sagen, som folketinget ønskede, men man har i hvert fald lov til at nære håb om, at Højesteret ikke vil gøre sig skyldig i sådanne fejlbedømmelser, sådanne konsekvent ensidige fejlbedømmelser af vidneudsagn og dokumenter, som byretten og landsretten har gjort.

Af det, jeg her har fremført, dels som kritik af ministerens svar og dels til belysning af byrettens og landsrettens domme, fremgår det, at der med føje kan rettes alvorlige anker mod den øverste anklagemyndighed, hvorved forstås ikke blot rigsadvokaten, men også justitsministeriet, for dennes uforsvarlige, usaglige og unormale behandling af sagen W. T. K. Jeg skal supplere dette såvel som det, jeg fremførte i begrundelsen for vor forespørgsel, med følgende:

Rigsadvokaten og den daværende justitsminister har sluttet sagen uden tiltale på et tidspunkt, hvor efterforskningen langt fra var ført til ende, men hvor den foreløbige efterforskning — jeg tænker på Bornholmsforholdet og på stikprøveundersøgelserne af firmaets træpriser — havde givet og måtte give meget begrundet formodning om, at der forelå groft værnemageri i stor stil.

Det er usandt, når rigsadvokaten i sin indstilling til justitsministeren af 27. november 1946 fremstillede det, som om der kun var fundet overpriser på 5—15 pct. Det bliver

ikke sandere, fordi vekslende justitsministre gentager disse cifre. De ved de første stikprøver konstaterede overpriser gik helt op til 70 pct. De gennemsnitlige overpriser, vel at mærke overpriser over de såkaldte normale overpriser, der betaltes under besættelsen, lå ifølge en udvidet, men stadigvæk kun foreløbig undersøgelse af 11 leverandørers priser på fra 5 til 50 pct. — ikke som af rigsadvokaten påstået og justitsministeren her i tinget gentaget fra 5 til 15 pct. Alene disse foreløbig konstaterede overpriser gjorde det uforsvarligt at slutte sagen, før alt prismaterialet var gennemgået, men rigsadvokaten og justitsministeren gav i november-december 1946 ordre til at standse prisundersøgelserne.

Da sagen blev sluttet, arbejdede revisionsudvalget i Aarhus med at undersøge priserne for kørsel til et beløb af 22 mill. kr., som var indgået i W. T. K.s værnemagtsarbejder. Man sluttede sagen uden hensyn til, at denne undersøgelse af kørsel til et beløb af 22 mill. kr. først var begyndt og langt fra var færdig.

Som dokumenteret gennem Carl Madsens skrivelser til justitsministeriet, gennem vidneforklaringer fra prisdirektoratets embedsmænd og gennem andre kendsgerninger, som er blevet belyst i retten, saboteredes Carl Madsens arbejde med sagen groft, ikke blot af revisor Bøytler, men også af rigsadvokaten, hvis standpunkt efter hans egne udtalelser var det, at der er ingen sag, og der bliver ingen sag mod W. T. K.

Hvad Bøytler angår, blev han antaget som revisor på rigsadvokatens initiativ og ansvar, skønt rigsadvokaten måtte kende og kendte Bøytlers, skal vi sige, upålidelighed eller brugbarhed, dette sidste ikke i nogen god betydning. Rigsadvokaten kendte Bøytlers forhold i Yding-sagen, i Petersen & Pahl-sagen, i Biskop Bast-sagen og i Reichardt-sagen, men ville alligevel — eller måske netop derfor — have ham til revisor i W. T. K.-sagen. Han vidste også fra Centralkartotekets dossier, at Bøytler under besættelsen aldeles ikke var skeptisk indstillet overfor W. T. K., men det modsatte.

Her i folketinget har en justitsminister som forsvar for Pihl anført, hvad jeg også tror er anført i domspræmisserne, at Carl Madsen himself jo havde skrevet til ekspeditionssekretær Vetli i justitsministeriet og bekræftet, at Bøytler som revisor var pletfri. Jeg må oplyse folketinget om, at den sag, fra hvilken Carl Madsen ønskede at få dokumenter om Bøytler, var Petersen & Pahl-sagen, men de dokumenter, ekspeditionssekretær Vetli sendte ham, stammede fra Yding-sagen, og så var det endda ikke de